

woorden niet zoo heel nauw moet nemen, en dat ook de schildering van dézen kunstenaar niet precies is *ce qu'un vain peuple pense*.

Het gaat waarlijk niet aan, een artiest als van Beers te beoordeelen naar enkel zijn werkenoogst van zoo één of twee jaar; hem éens voor altijd te doodverven als *dit* of *dat*, al naar de toevallige hoedanigheden van een klein gedeelte van zijn schilderijen.

Van Beers mag al wel rond 1875 hebben gedaan, wat Gabriel Séailles hem in 1880 in de *Revue bleue* verweet met het bittere woord: „*Il se met à la mode;*” hij mag, van dan af, nog zooveel aanleiding hebben gegeven, om te beklagen èn zijn gebrek aan diepe, artistieke overtuiging, èn zelf dat aan zijn al te groot assimilatie-vermogen toe te schrijven meedraven met de

Karel V als kind, naar een schilderij in olieverf.

lions du jour, de modehelden van den dag; hij mag zelfs genoeg en meer nuffige vrouwenkopjes, *Cora's*, *Fleur d'Aliza's*, *Fleur de Neige's*, en hoe ze ook heeten, geschilderd hebben, om aan elken dag van verscheiden schrikkeljaren „*'n hailigje*” te kunnen geven; dit en nog veel meer kan niet doen vergeten, niet alleen dat hij, vóór 1875, heeft uitgemunt, ja, *uitgemunt* is het woord, als schilder van historische onderwerpen,

maar ook dat hij, na 1875, een heele reeks portretten en meer dan één greep uit het hedendaagsche leven heeft geschilderd, waarmee men wel en wis rekening dient te houden.

Ik zal zeker niet beweren, dat al wat van Beers vóór 1875 leverde, evenzeer den toets van een gezonde kritiek doorstaan kan! Ik geef zelfs gereedelijk toe, dat de vier of vijf merkwaardigste van zijn historische tafereelen, *'s Volks Dank*, *Van Maarlant*, *Begravenis van Karel de Grootte*, *Het Kind Keizer Karel*, van een en de zelfde waarde zouden wezen. Het derde van deze tafereelen bevat, in zijn overvloed van personages, te veel ontypische, voor 't geheel overtollige, alleen als vulsel dienende figuren; de kleur is ons wat mat en dof; er siddert geen licht over 't geheel en de groepeerings-